

doktorat Kije Sampana na nemački) počeli da pišu o kambodžanskom totalitarizmu (Pankow 1997).

Drugačije svetlo na zbivanja u Indokini bacila su otkrića novih dokumenata. Britanski novinar K. Hičens je 2001. pozivajući se na otkrivenu tajnu dokumentaciju i Niksonove memoare pokazao da je totalni rat u Vijetnamu produžen 1968. ne iz vojnih razloga, nego zbog američkih izbora (Hitchens 2001). Bombe na Vijetnam bacane su zbog američkih birača, a korumpitivna tajna diplomatija SAD predstavljala se kao demokratska spoljna politika. Pariski pregovori između Severnog i Južnog Vijetnama i SAD tekli su 1968. u toku izborne borbe Niksona i Hamfrija. Neposredno pre izbora južnovijetnamci su prekinuli pregovore, zbog čega je propala izborna strategija demokrata. Nikson je pobedio jer je Kisindžer obećao južnovijetnamcima bolju nagodbu ukoliko republikanac postane predsednik. Bila je to makijavelistička intriga Kisindžera, koji je kasnije prišao Niksonu. Zbog izbora u SAD minirani su mirovni pregovori i produženo besmisleno ubijanje još nekoliko godina. Decembra 1968. nakon prekida pregovora prešlo se na strategiju totalnog rata protiv infrastrukture gerile Vijetkonga. Kada je De Gol zatražio od Kisindžera objašnjenje za pojačano bombardovanje ovaj mu je odgovorio da bi naglo povlačenje SAD izazvalo velike probleme na Bliskom Istoku. U stvarnosti mirovni pregovori su minirani da bi se obezbedila pobeda Niksona na izborima u talasu pojačanog antiratnog raspoloženja u SAD. Od 1968. do 1973, kada su se SAD povukle iz Vijetnama, u Indokini je poginulo 20.763 Amerikanaca, 109.230 južnovijetnamaca i 496.260 severnovijetnamskih vojnika (Hitchens, 2001). Božićna bombardovanja Severnog Vijetnama bez vojnog razloga su, kaže Hičens, ratni zločin: demonstracija sile bila je sredstvo da se demokrati nateraju u defanzivu i ohrabri južnovijetnamski diktator Tije. Po službenoj verziji "tepih bombardovanja" pogađala su samo nenaseljene prostore. U stvarnosti stradalo je na stotine hiljada Laošana i Kambodžanaca (Reinecke 2001). Vijetnam je bio fijasko antikomunističke politike uprkos 4,5 miliona tona bombi koje su na njega bacile SAD (Reinecke 2001). Hičens je 2001. optužio Kisindžera za ratni zločin i postavio pitanje zašto se optužuju samo bivši diktatori (kao Pinoče i Milošević), a ne i "demokratski" političari? U svetlu iznetih podataka levičarski antiamerikanizam iz 1968, sa parolom USA-SA-SS, ne liči na preterivanje. Uključivanje novootkrivenih činjenica u objašnjenje zbivanja u Indokini na novi način otvara i pitanje glavnih uzroka masovnih stradanja. Svestrana analiza terora u Kambodži ne smanjuje broj žrtava režima Pola Pota, ali celovitije objašnjava njihovu instrumentalizaciju i širi krug odgovornih.

4. 3. 4. KRUNSKI "DOKAZ" KLASNOG GENOCIDA: GLAD KAO ORUŽJE.

Opšti je utisak da danas nestručnjaci i ljubitelji istorije drže historiografski medijski monopol. Preuzimaju sporne teze, obrađuju ih senzacionalistički, uprošćavaju i šire preko medija. Stenfordski istoričar Robert Konkvest još 1966. u knjizi o sovjetskoj kolektivizaciji pisao je o namernom izgladnjivanju u SSSR-u kao sredstvu klasnog genocida. Ukupan broj žrtava u antiseljačkoj i antiukrajinskoj operaciji bio je oko 14,5 miliona, a ukupni broj mrtvih u svim zemljama u Prvom svetskom ratu bio je ispod 9 miliona, tvrdio je Konkvest i kasnije (Conquest 1986). Na delu je, dakle, bilo namerno rusko izgladnjivanje Ukrajinaca. CKK obnavlja i razvija ovu tezu o gladi kao oružju. Najviše žrtava nisu odnele prirodne katastrofe nego planske komunističke gladi u SSSR-u 1932/33. i Kini 1959-61. Po piscima CKK to je skoro 43 miliona mrtih. Ovu tezu Kurtoa će prevesti u pojam klasnog genocida pišući o "ubijanju naroda" (etnocidu) na Kavkazu (Courtois 1999, S. 28) i sličnosti "logike genocida" u